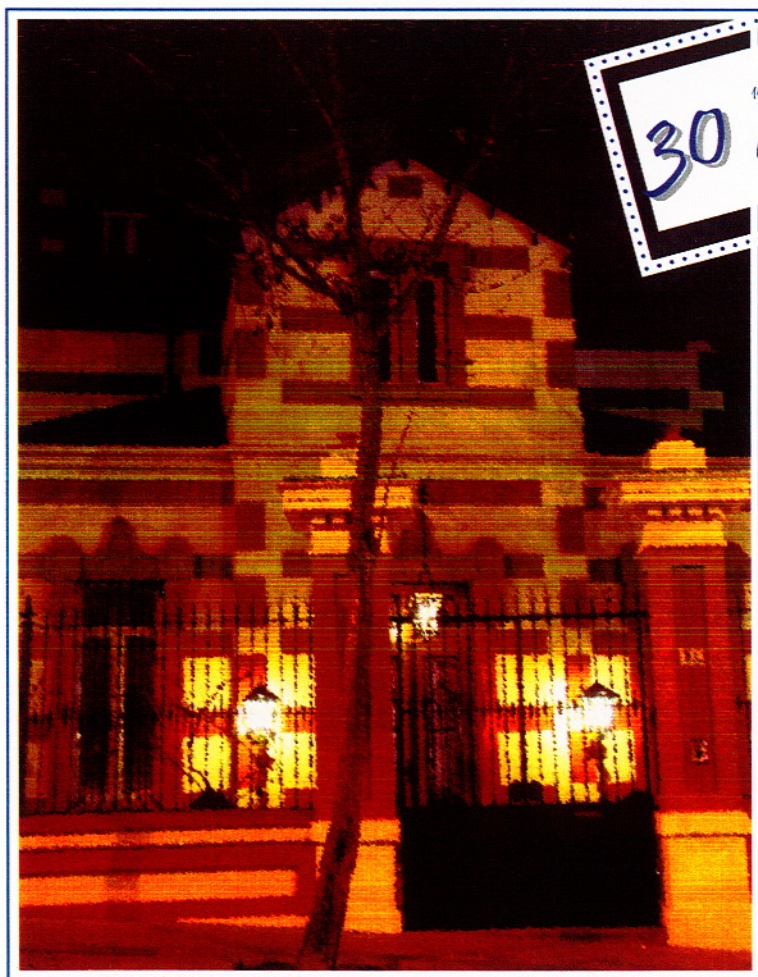

❖ Canigó XXI. ❖

Número 27

Fundació Privada Canigó

Desembre 2008

1978-2008
30 anys

Bon Nadal

Benvolgudes famílies i lectors en general, amb aquest darrer número de Canigó XXI, teniu l'oportunitat de veure una mostra de les diferents activitats que s'han desenvolupat en el segon semestre d'aquest any 2008.

Com sempre, felicito l'esforç realitzat, però sobretot les ganes i la il·lusió que s'hi reflexa.

He trobat molt interessant l'entrevista a Jesús Vázquez, realment, tots els nois/es del Centre van restar admirats per la seva simpatia i amabilitat. Des d'aquí li agraïm de tot cor l'agradable estona que ens va fer passar.

Molt destacables les activitats treballades seguint l'eix temàtic que es va començar el gener. Tingueu present que allò que s'ofereix, representa la feina realitzada des de fa mesos i que, sota, s'hi amaga tota una planificació, una programació i unes línies d'actuació molt clares i treballades, que tenen com a objectiu final el desenvolupament de les potencialitats dels nostres nois/es, la seva evolució integral i la recerca d'un benestar general que els permeti integrar-se el millor

possible a la societat, a la que, estem segurs, tenen moltes coses a oferir. Vosaltres mateixos ho podeu veure amb les seves activitats.

Així doncs, l'eix treballat està ple de valors, potenciant-se tot allò que representa diàleg, obertura als altres, conèixer diferents cultures i ampliar nous horitzons. En definitiva, acceptar les diferències i valorar la tolerància.

Molt interessant, l'apartat de contes i poesies, on podem gaudir de la seva imaginació i creativitat. Ens parlen del Nadal, però també, de cultures, de diferències, de llocs llunyans...

En "Altres temes" teniu l'oportunitat d'apropar-vos a diferents activitats que trobo molt encertades.

Ah, no us oblideu dels passatemps, passareu una bona estona!

Us desitjo un Bon Nadal.

**Signat: Josep Casabó
-President-**

L'ENTREVISTA

————— Jesús Vázquez —————

El dimecres dia 9 de Juliol de 2008 vam rebre la visita d'en Jesús Vázquez en un moment que estava presentant "Operación Triunfo" per Telecinco.

A tots ens va agradar molt veure'l personalment i al que molts de nosaltres coneixem o havíem escoltat parlar d'ell per la televisió.

Amb la seva visita ens va ensenyar que, malgrat treballar en un medi de comunicació tant extens com és la televisió, és important

treballar en equip perquè les coses surtin bé i si tots ens ajudem i respectem tot funciona millor.

A més, en aquesta entrevista, varem conèixer millor la part humana i natural d'en Jesús Vázquez, cosa que ens va fer molta il·lusió.

Agraïm la seva visita i desitgem que us agradi l'entrevista que li varem realitzar i que la gaudiu tant com nosaltres.

Elena Llansó
-Monitora USAP-

Pregunta. ¿Dónde y cuándo naciste?

Respuesta. Pues... Ya empezamos con preguntas... Tengo que decir la edad, ¿no? Pues mira, nació en Galicia. ¿Sabes dónde está Galicia?

Nací en una ciutat que se llama El Ferrol, en A Coruña, en el año 1965. Tengo cuarenta y dos años. ¿Son muchos o qué?

P. ¿Qué recuerdos guardas de tu infancia?

R. Muy buenos recuerdos, como todos los niños. Allí en A Coruña, al ser una ciudad pequeña y

que estaba cerca del mar y del campo, tuve la suerte de poder estar mucho en el campo con los animales, iba a los pueblos, a las granjas... porque ahora muchos niños que viven en las ciudades no saben lo que son los animales, se creen que los pollos vienen en bandeja porque nunca lo han visto y que la leche viene en cartones. De verdad que hay niños que nunca han visto una vaca, ni un pollo de verdad... He visto cómo se ordeñan las vacas y las gallinas cuando ponen los huevos. Ahora como se compra todo en

Ha sido ^{precioso}
compartir esta mañana
con vosotros
Sois un equipo guay!!
Espero que nos veamos
pronto:

Petous!!

Jesús
Vázquez

los supermercados... Pues yo, como tuve una infancia en contacto con la naturaleza tengo muy buenos recuerdos.

P. ¿A qué edad te fuiste a Madrid?

R. A los diez años.

P. ¿Actualmente dónde vives?

R. Actualmente vivo en Madrid y aquí, en Barcelona. En los dos sitios. Estoy todo el día subido en el avión. ¿Habéis subido al-

guna vez en avión?

Ramón Sánchez. Yo sí.

Jesús Vázquez. Pero, ¿a dónde habéis ido?

Ramón Sánchez. Yo a Francia.

Jesús Vázquez. Yo voy todas las semanas en avión.

P. Cuando eras un niño, ¿qué deseabas ser de mayor?

R. Quería ser veterinario porque me gustan mucho los animales, pero luego...

Mira, empecé a trabajar en la televisión y lo dejé. Ahora todavía estoy en la televisión y espero seguir muchos años.

P. ¿Te has arrepentido alguna vez de no haber terminado la carrera?

R. Debería decirnos que sí, pero... la verdad es que no, porque me gusta muchísimo la tele. Me lo paso muy bien, me divierto mucho y me pagan buen dinerito, más que de veterinario, así que no me arrepiento de nada.

P. ¿Tienes alguna mascota en casa?

R. Tengo una perra preciosa que se llama Bretaña, es un bulldog y tiene una cara así de chata.

P. ¿Qué estudios has cursado además de veterinaria?

R. He hecho arte dramático, que es lo que se estudia para ser actor.

P. ¿Cómo y dónde fueron tus inicios como presentador?

R. Pues en telecinco. Empecé en un programa que los mayores que estáis aquí a lo mejor os acordáis, se llamaba la "Quinta Marcha". Era de música, salía Penélope Cruz y yo, allí presentando grupos... hace ya muchos

años.

P. Sabemos que también has ejercido de actor y cantante. ¿En qué te has sentido más cómodo?

R. Como presentador, que es lo que más me gusta.

Ramón Sánchez. ¿Y como cantante?

Jesús Vázquez. Como cantante... No canto muy bien, me gusta cantar, pero cantan mejor los de OT.

P. ¿Nos puedes explicar alguna anécdota de tu trabajo?

R. Uf! Te podría explicar tantas... Mi trabajo es toda una anécdota. No es como el trabajo de otra gente porque en la televisión todo el rato pasan cosas, se pelean, se discuten, se enfadan, saltan, bailan, se estropea una cámara en directo, nos quedamos sin luz, sin sonido y hay que arreglarlo.... Todo son anécdotas.

P. ¿Cómo se tomó tú familia la decisión de dedicarte a esta profesión?

R. Vaya preguntas que estáis haciendo.... Tu pareces una periodista de "Salsa Rosa". (Se escuchan risas de fondo).

Al principio un poco mal porque

es una profesión que todavía hoy en día no está muy bien vista. Todos los padres quieren que sus hijos hagan alguna carrera, como abogado, ingeniero, médico, veterinario... En mi casa querían que fuera militar porque mi padre lo era. Entonces, en mi casa, esto de ser artista no les gustaba mucho, pero como luego vieron que me lo tomaba en serio, trabajaba mucho y me fueron las cosas bien, pues ahora les gusta.

P. ¿A quién admiras más de la profesión?

R. A mucha gente, la verdad. Cuando empecé admiraba mucho a Emilio Aragón, porque lo hacía muy bien. Luego... Me gusta, por ejemplo, Mercedes Milá....

P. ¿Has conseguido algún premio en tu carrera profesional?

R. He conseguido muchos premios pero, el mejor premio de todos, ¿sabes cuál es?

En Jesús Vázquez en un dels moments de l'entrevista.

Pues seguir aquí 18 años después, que la gente vea los programas, que les guste y que por la calle me digan que ven mis programas. Los otros premios están bien, pero no son tan importantes.

P. ¿En qué programa te has sentido más realizado?

R. Hombre.... "Operación Triunfo" me gusta mucho, pero en "Allá tú" me lo pasaba muy bien.

P. Algunos dicen que tu profesión es insegura, ¿qué opinas de ésto?

R. Hoy estás arriba y mañana estás abajo. De repente, el programa deja de gustar y lo quitan... pero yo he tenido mucha suerte, afortunadamente, porque llevo bastantes años y no me han ido mal las cosas.

P. ¿Qué es lo más importante para un presentador?

R. Lo más importante es ser sincero. Ser honesto. Porque si intentas ir de lo que no eres, al final, la gente, que es muy lista, se dan cuenta y dice "éste nos está engañando". O sea, que lo mejor es no intentar engañar a nadie y mostrarte como eres. Ser natural.

P. ¿Has tenido alguna expe-

riencia como modelo?

R. ¡Claro! Así empecé a trabajar, haciendo de modelo, poniéndome y cambiándome de ropa y pasando por la pasarela.

¡Mira tu, ese trabajo sí que es divertido!. Pero ese trabajo dura poco, en cuanto te haces mayor te echan y ponen a uno más joven.

P. ¿Qué significa OT para tí?

R. Para mí, significa un sueño hecho realidad, porque la primera vez que vi OT, que lo presentaba un compañero mío que se llama Carlos Lozano, estaba en mi casa y decía: "Madre mía, este programa lo tendría que hacer yo". Este programa era para mí. Al final, pasaron los años y me tocó a mí hacerlo. O sea, algo que deseaba con muchas ganas y que se hizo realidad.

P. ¿Qué opinas de Risto Mejide?

R. ¿Tengo que decir la verdad? Creo que, a veces, se pasa un poco porque dice cosas a los chicos que no debería decir. Está muy bien que los critique, que juzgue su trabajo, si lo hacen bien o lo hacen mal pero a veces los insulta, se mete con ellos y yo pienso

que no está bien. A veces dice palabrotas muy feas.

P. ¿Son complicadas las relaciones en OT entre tantas personas diferentes? Qué planes tienes de futuro?

R. OT es un programa muy difícil de hacer porque somos muchísimos los que allí trabajamos y es muy complicado que salga todo, pero, milagrosamente, y gracias al trabajo de todo el equi-

po, al final sale todo.

Proyecto de futuro? Pues nada, voy a seguir en Telecinco. Tengo contrato por un año y pico más. Volveré a hacer "Supervivientes".

P. ¿Te gusta el cine? ¿Qué película es tú preferida?

R. Me gusta muchísimo el cine. Me gustan mucho... Bueno, me gustan todas las películas pero, sobretodo, las de ciencia ficción,

A l'esquerra, en Jesús Vázquez ens va deixar la seva dedicatòria al llibre de visites. A la dreta, visitant l'STO i saludant l'Albert.

las del espacio, me gustan mucho las de miedo. Las de terror me encantan....

P. ¿Qué estilo de música te gusta más?

R. Me gusta el pop, la música electrónica, la música que ponen en las discotecas, para bailar, me gusta mucho la música brasileña.... Todas. Me gusta muchísimo la música.

P. ¿Eres aficionado a la lectura? ¿Qué estilo?

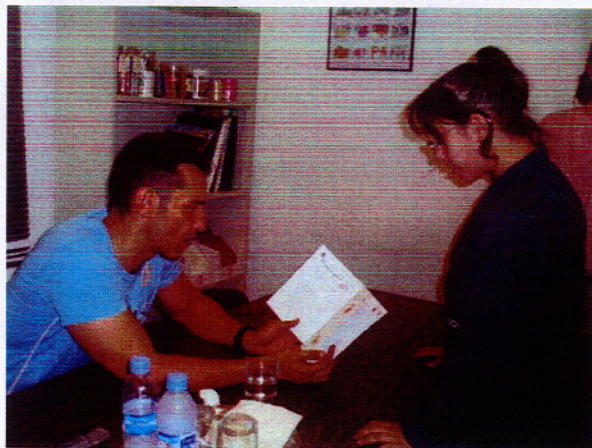
R. Me gusta la novela y los bestsellers. Me encanta la novela histórica, porque es una forma de enterarte de lo que ha pasado sin que sean esos libros tan difíciles, a veces, llenos de datos y más da-

tos.

Hay novelas que, mediante una trama o una historia que cuentan, te vas enterando de lo que pasó en otras épocas. Por ejemplo, "La catedral del mar". ¿Conocéis "La catedral del mar"? Es un libro muy bonito que trata sobre Barcelona en la Edad Media. Es una forma de conocer cómo era esta ciudad hace muchos años, mientras lees una historia entretenida. Por eso me gusta la novela histórica.

P. Y la pintura, ¿qué estilo te gusta?

R. Me gustan los pintores españoles y contemporáneos. El otro día estuve en una ciudad que se

Jesus Vázquez amb la Rebeca.

llama Venecia. Pues allí estuve en un museo de una señora que dice que hay que comprar las obras de los pintores que están vivos porque así los ayudas.

P. ¿Qué aficiones tienes?

R. Pues mira, la música, el cine, viajar... Me gusta muchísimo viajar y siempre que puedo me escapo por ahí, por el mundo, a conocer sitios.

P. ¿Te has sentido cómodo entre nosotros?

R. Me estoy sintiendo muy cómodo entre vosotros.

Tothom aplaudeix i l'entrevista acaba. Abans d'acomiarar-nos, Rebeca, del Server de SOI, obsequia Jesús Vázquez, de part de tots amb el llibre de les receptes que van confeccionar els nois i noies de l'STO.

Sergi, del SOI, es va encarregar de lliurar-li la revista de Canigó i, el Ramon, de l'STO, li va demanar la dedicatòria per al llibre de visites.

Tots els que varem intervenir en l'entrevista amb en Jesús Vázquez.

ANY DE DIÀLEG COM A PUNT DE TROBADA

Presentació

Seguint l'eix temàtic del Diàleg entre les Cultures, en aquest darrer quadrimestre ens hem centrat en entendre com vesteixen les persones dels diferents Continents.

Els vestit és l'embolcall de la persona. Parla del seus costums, les seves creences, la seva capacitat econòmica, les condicions climatològiques del seu país.... És el que ens dona la nostra aparença i, per tant, configura la nostra imatge. Una primera impressió que ens pot apropar o allunyar dels altres...

Actualment, la nostra societat és mestissa i rica en la diversitat. El carrer és com una gran passarel·la de moda, on tot val i és permès. Nosaltres, al CO, hem volgut esbrinar què expliquen les diferents formes de vestir.

Els turbants, les xilaves, el vindii, els sharis.... són elements que no ens són massa familiars.

Cada taller, repartit per cultures, ha cercat per Internet com són les diferents maneres de vestir i quin sentit tenen. Posteriorment, cada unitat ha organitzat una activitat pràctica i lúdica per explicar als altres allò que han après.

Tot disfressant-nos hem parlat dels hàbits i costums dels altres... passant-ho d'allò més bé.

Coneixent com són les altres cultures hem comprovat que, en el fons, no són tan diferents... o, potser sí... De fet, creiem que tant és! L'important és acceptar que la gent és diversa i que aquest fet és, sense cap mena de dubte, un motiu d'enriquiment social.

Irene Montolí
-Directora Tècnica-

Museu etnològic

El dijous 25 de setembre, un grup de l'STO i del SOI vam anar a visitar el Museu Etnològic. Així vam poder saber més coses sobre les diferents cultures i la seva manera de viure. Vam tenir la sort de poder veure un espai de reserva, ple d'objectes d'arreu del món. Cada objecte trobat ens ajuda a conèixer com vivien fa molts anys.

Primer de tot, vam veure diferents elements de la cultura africana: collars, tambors, vestuari, llances, ninots, fotografies, material d'escriure i sabates fetes amb material de pneumàtic. A més, vam veure un Gran Samurái de la Xina. Era molt "xulo"!

Hem sabut que a l'Àfrica hi ha gent molt pobre però també molt rica. I que també hi ha zones que tenen ordinadors, telèfons, cotxes i carreteres. També vam veure moltes màscares Africanes. Són molt grans i estan fetes amb materials naturals: fusta, palla... Generalment són marrons (color de la fusta), però d'altres són blanques. A diferència de la nostra cultura, a l'Àfrica, el blanc és símbol de dol. Cada tipus de màscara té un significat diferent: alegria, por... Algunes màscares es col·loquen a la cara i d'altres com a barret. Hi ha unes màscares, que fan molta por i que s'utilitzen per espantar l'enemic. En canvi, d'altres, són molt maques i són utilitzades per les dones quan volen festejar amb algun noi.

Hi ha una dansa africana que serveix per demanar als Deus que ploqui.

Per últim, vam fer un taller de màscares i cadascun de nosaltres en va fer una. Vam decidir si volíem una cara alegre, trista, enfadada.... La vam retallar i amb palla li vam fer el cabell. Vam utilitzar diferents colors.

Representacions de l'eix

El primer de tots va ser el Taller d'Europa (Asunción). Ens van fer una exposició on ens explicaven l'evolució del vestit des de principis de segle fins als anys 2000. També van fer una petita passarel·la on, uns nois sortien vestits de camperols, uns altres dels anys 60 i, per últim, el vestit de l'actualitat amb les diferents tribus urbanes. Acompanyats de musica típica de les diferents èpoques per, després, passar a mirar una exposició fotogràfica on es podien observar diferents curiositats del vestit a través del temps a Europa. En definitiva, una exposició molt dinàmica.

En les fotografies podem veure Begoña, ajudant a preparar la representació, el Taller de la Pilar mirant l'exposició d'Europa i Xavier i Begoña representant els anys 60.

Després ho va fer el Taller d'Àsia (Núria), que es va centrar amb l'Índia, on ens van mostrar el significat dels colors del vestit segons les diferents cerimònies o tradicions. Tot això ens ho van mostrar mitjançant un joc de pistes on la resta de Tallers havíem d'encertar el personatge. Si ho fèiem ens posaven uns "bindis" de colors al front. Una vegada endevinats els quatre personatges secrets, cada unitat de taller va tenir un premi: ser convidats a una boda índia, participar en l'acte de purificació, veure en directe un encantador de serps i participar en un autèntic ball de Bollywood. El moment que més ens va agradar, va ser el ritual de purificació, on vam poder demanar un desig amb un petit vaixell de paper que llançàvem al riu Ganges i on teníem l'oportunitat de purificar-nos, si volíem. Tot plegat va ser molt divertit i ens varem familiaritzar amb la cultura hindú.

Les imatges ens mostren la representació del ritual de purificació al riu Ganges i d'un casament hindú.

El Taller d'Amèrica (Virgínia), va organitzar un concurs de pistes i proves. Havíem de vestir uns ninots i, mitjançant les pistes, endevinar de quin personatge es tractava. Hi havia uns "mariatxis" molt divertits, uns vaquers amb barret, armilla i texans, un executiu amb americana i corbata i, per últim, unes brasileres amb una cistella de fruita al cap. Els companys es van disfressar i ens van fer uns números musicals on tots varen tenir l'oportunitat de ballar country, "ranxeres" i samba. A més, com que vam superar totes les proves del concurs, varem tenir uns premis molt especials.

- El Taller que va endevinar el "Vaquer" va tenir uns "Fritos" per fer l'aperitiu.

- El Taller que ha superat totes les proves del personatge del "mariatxi", va poder degustar uns "natxos".

- El Taller que li va tocar l'executiu, va poder tastar unes barretes de cereals.

- I per últim el Taller que va endevinar la brasilera, va menjar unes gominoles de fruites tropicals.

La veritat es que ens ho varem passar molt bé amb les disfresses, la música i el concurs.

Brasileres i "mariatxis" van omplir el taller.

I per últim, va fer la seva representació el Taller d'Àfrica (Pilar). En aquesta representació, els nois del taller de Pilar van sortir vestits amb unes màscares de molts colors i unes faldilles fetes de cordes. Sabeu que a l'Àfrica s'utilitza molt la matèria natural per fabricar vestits? Les noies portaven uns vestits de molts colors i uns mocadors al cap. Ens van ensenyar com treballen al camp amb els seus fillets a l'esquena.

També ens van explicar la importància del tatuatge en aquest Continent, el seu significat i la seva influència a la nostra societat. Els nois ens van fer una primera dansa africana, on hi havia un "bruixot" mentre invocaven al Déu de la Pluja.

Després, ens van convidar a fer un taller de màscares, que vam haver de pintar per, després, posar-nos-les i acabar l'exposició.

Vam dansar invocant el Déu de la Xocolata i desitjant que el nostre bruixot es concentrés molt per demanar que al dia següent tinguéssim una mousse de xocolata de postres.

Dansaires i bruixots van concloure les representacions del Taller de l'STO.

CONTES I POESIES

NAVIDAD INTERCULTURAL

El 25 de Diciembre es Navidad.
Seamos de aquí o seamos de allá.

Es lo mismo comer con tenedor
que con palillos.

Es lo mismo comer con un inglés
que con un chino.

El 25 de Diciembre es Navidad.

Las culturas se unen
y sólo importa la amistad.

En cada país una tradición
Y en el nuestro...TURRÓN!

En todas las mesas hay paz y alegría.

Para el mundo deseamos
Navidad cada día.

-STO-

Montse Silvente
-Usuària STO-

DIVERSIDAD ENTRE CULTURAS

El inmenso océano es tan grande
como el Universo.

De él surgen infinitas culturas
semejantes a la extensa
variedad de peces.

Del fondo del mar
aparecen las diferentes lenguas y dialectos
como por arte de magia.

En el inicio de los tiempos,
apareció la vida.

Y con ella
las diferentes razas
que en la actualidad todavía perduran.

Empezaron a evolucionar las costumbres
que hemos estado estudiando estos días.

Creemos que nuestro estudio es muy importante,
para la mejor convivencia entre las diversas culturas.

José Matacás - Anna Barrera

Ana Belén Toledo

-Usuarios SOI-

Rebzaidria

Fa molt de temps hi havia un vaixell molt famós que es dedicava a fer creuers de luxe. Es deia **Rebzaidria**. El capità d'aquest vaixell, en Robert, era un home molt simpàtic que portava molt de temps treballant. En Robert portava un uniforme de color blanc, vermell i blau. La seva gorra era blava, la camisa blanca i els pantalons vermells i amb triangles blancs i unes sabates de color blau marí.

Un dia, el vaixell va atracar en un port d'Àfrica anomenat Sanrichel. Allà va pujar una princesa molt rica, Mereira. La Mereira portava una brusa blava i pantalons vermells i unes sabates de color negre. Era molt maca i també molt simpàtica. La princesa provenia d'un regne d'Àfrica que es deia Criyoisa. El seu pare, el rei Hui, era un home molt poderós i ric, que tenia moltes mines d'or i platí en les que treballaven molts esclaus en unes condicions pèssimes.

Sense que ningú se n'adonés es va ficar de polissó a les bodegues del vaixell un home africà anomenat Josemartezero, que era esclau en les mines.

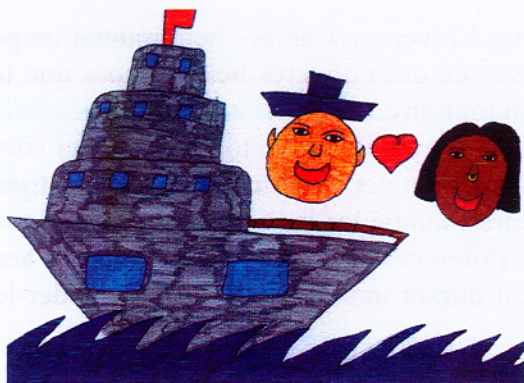
En Josemartezero volia fugir del país per a buscar millors condicions de treball i donar-li millor vida a la seva família.

El vaixell va sortir d'Àfrica amb destinació Europa. Durant el trajecte, en Robert va baixar a les bodegues a activar el comandament automàtic i es va trobar Josemartezero amb molta febre. En Robert, que sabia que Mereira era una jove princesa amb estudis d'infermeria la va anar a buscar perquè salvés la vida de Josemartezero.

Mereira aconsegueix salvar el polissó. Robert i Mereira s'enamoren.

Durant el viatge cap a Europa sorgeix repentinament un temporal molt intens i devastador.

Per poc, el vaixell no s'enfonsa, però gràcies a la valentia, astúcia, experiència i reflexos d'en Robert, va fer que tots salvessin la seva vida.

A l'haver acabat el perill i amb els nervis que havien passat per la situació viscuda, Mereira i Robert és van donar una abraçada i un petó emocionats d'haver salvat les seves vides.

A l'arribada a Europa, Robert i Mereira van decidir fer-se parella i després d'un temps, casar-se. Mereira i Robert, que eren molt bones persones, van decidir ajudar Josemartezero, donant-li treball d'encarregat dins del vaixell. Hi ha rumors que diuen que Mereira i Robert van ser molt feliços en el seu matrimoni i van tenir molta descendència i que degut a

la diferència en el seu color de pell van sortir mestissos.

En Josemartezero va treballar d'encarregat al vaixell i va poder portar a la seva família al vaixell, que és on viuen ara tots plegats.

Mereira, degut a les injustícies que cometia el seu pare, tenia una espina clavada al cor.

Els eren tan feliços i tenien de tot, però per altra banda, en el seu país hi havia molta gent que passava gana i treballaven en unes condicions injustes. Eren els pobres esclaus del seu pare, el Rei Hui, que acumulava una gran fortuna.

A la mort del Rei Hui, Mereira i Robert van heretar el Regne i la gran fortuna del Rei. Al ser Reis, van decidir que els esclaus ja no ho serien mai més i es van convertir en treballadors de les mines però amb un sou digne que els permetia tenir una bona qualitat de vida.

Adrià Armada - Zaida Bravo
Rebeca González
-Usuaris SOI-

ALTRES TEMES

Recollint olives

Aprofitant que ja comença l'hivern, a Canigó hem muntat un petit grup per recollir olives de dues oliveres ben maques que tenim i que cuidem durant tot l'any.

Aquest petit comitè, i en representació de tots els nostres companys, hem fet tot el procés, començant per recollir-les de l'arbre, triant les bones de les dolentes. Després, també les hem posat a macerar amb unes herbes aromàtiques com l'orenga i la farigola. Més tard les hem cobert d'aigua i les hem deixat durant uns dies, per després poder-les menjar.

I per acabar, una petita degustació d'olives amb sabor a "Canigó".

-STO-

Hostelco

Com altres anys, els nois i noies treballadors de la bugaderia varem tenir l'oportunitat de visitar la fira "Hostelco".

Aquest any, la fira estava situada al recinte de Plaça Espanya durant 5 dies del mes d'octubre. Nosaltres varem aprofitar el divendres 17 i el dilluns 20 d'octubre per fer la visita els dos grups de la USAP.

En aquesta fira varem poder veure diversos tipus de calandres, rentadores, túnels de rentat, empaquetadores, maniquís d'assecat, planxadores.... i el seu fun-

cionament.

Per a nosaltres, veure en funcionament tota aquesta maquinària és molt interessant, ja que com a treballadors de la bugaderia una visita així ens serveix per conèixer les noves màquines que estan al mercat, el seu funcionament i comparar-ho amb l'equipament del que nosaltres disposem al nostre lloc de treball.

Us recomanen que, si algun cop teniu l'oportunitat de visitar aquesta fira, ho feu, encara que només sigui per curiositat.

-USAP matí i tarda-

Tot un drama

A la USAP de matí i de tarda, el 14 de novembre, vam començar amb molta il·lusió una nova activitat que realitzarem durant els mesos de novembre i desembre.

Es tracta d' un curs anomenat **"Comunicació i desenvolupament personal a través de la dramatització"**.

Al principi, tots estàvem neguitosos però mica a mica i amb la realització de diferents activitats en grup, vam començar a perdre la vergonya i a ser nosaltres mateixos.

La professora amb la que realit-

zem l'activitat es diu Mònica i ens fa realitzar diferents tècniques relacionades amb la dramatització, la comunicació i l'expressió corporal.

A la primera sessió, vam realitzar diferents tècniques de presentació per conèixer-nos i poder anar agafant una mica de confiança.

A través de la música i de diversos instruments musicals, alguns d'ells originals i d'altres d'extravagants, vam haver d'expressar-nos i deixar-nos emportar pel món de la interpretació.

En grup preparem una actuació.

A la segona sessió, amb música relaxant i tranquil·la, varem deixar-nos emportar en un viatge imaginari on varem sentir tot d'emocions personals i importants per nosaltres. Un cop acabat el viatge, vam haver d'explicar per on vam viatjar i com ens vam sentir perquè els companys comprenguessin millor els nostres

sentiments.

Va ser una sessió emotiva i de comprensió vers els altres.

La veritat és que al curs ens ho estem passant bé i està essent molt enriquidor per a tots nosaltres.

-USAP-

Diferents dramatitzacions i exercicis.

Caps de setmana a la llar

Aquest any, a la Llar, hem pogut realitzar moltes més sortides i activitats de cap de setmana que abans. Han estat sortides d'allò més divertides i ens han fet gaudir de grans moments que ara volem recordar perquè tothom els conegui. Per descomptat, a l'hora de pensar les activitats que podíem desenvolupar hem tingut en compte l'eix temàtic que se segueix a Canigó: "El diàleg com a punt de trobada entre cultures".

En primer lloc, volem explicar-vos aquelles activitats que han donat lloc que coneguem de forma molt més propera altres cultures i la seva manera de viure. Amb la visita al Museu Etnològic hem pogut conèixer les diferents cultures i races que hi ha arreu del món mitjançant la seva manera de vestir, els estris que empren, els personatges més destacats de les seves societats... En resum, una visita que ens ha aportat molt i que recomanem a tothom. Per una altra banda, també hem visitat una exposició fotogràfica que ens va apropar a l'Àfrica i, més concretament, a Egipte. Mitjançant les fotografies dels seus paisatges i les seves

gents varem poder apropar-nos al seu dia a dia.

També volem destacar una de les maneres més entretingudes a través de les quals ens hem acostat a una cultura mil·lenària, tot anant al cinema a veure "El Regne Prohibit", una pel·lícula molt entretinguda i de la que varem aprendre molt sobre aquest país i els seus costums.

També hem volgut conèixer una mica més Barcelona i els seus racons.

Entre d'altres llocs hem visitat el Parc Zoològic, on varem poder

gaudir d'un dia molt entretingut tot coneixent els animals d'arreu del món. Hem anat a Gràcia i a Les Corts, apropant-nos a dos barris emblemàtics de la ciutat, barris que recullen persones que representen totes les cultures d'arreu del món.

A Can Cadena vam poder veure d'aprop una petita granja al bell mig de la ciutat, cosa que ens va semblar molt curiosa.

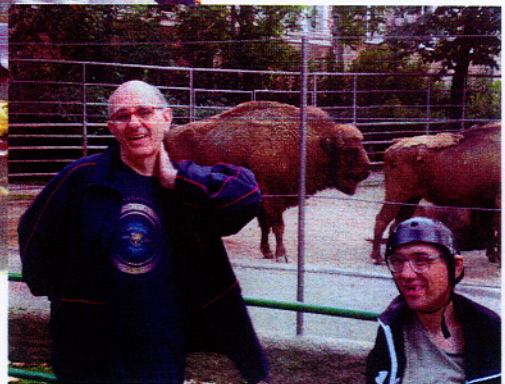
Al "Cosmocaixa" hem conegut moltes coses interessants de la natura, que ens han sorprès d'allò més...

Per últim, volem fer especial es-

mena als bonics Parcs de Barcelona, com ara la Ciutadella o el Parc del Laberint, en els quals hem pogut fer picnics i compartir molts moments d'esbarjo.

Com podeu veure, aquest any, a la Llar, no hem parat ni un moment i cada cap de setmana hem viscut una nova aventura. L'any vinent tenim pensades moltes activitats que segur agradaran a tots. Esperem poder explicar-vos ho fil per randa.

-LLAR El Dau-

Esport a Can Caralleu

Aquest any, la USAP matí hem tingut canvis a l'activitat d'esport. El dia 30 de setembre varem tenir una reunió amb el Fèlix i ens va explicar com, on i quan realitzaríem l'activitat d'esport.

El dimarts de la següent setmana, tot el grup varem visitar les instal·lacions de Can Caralleu i en Fèlix ens va presentar la Jam, que és la monitora d'esport d'aquest any. Hem de dir, sincerament, que la primera impressió que varem tenir d'ella va ser bona.

En aquesta visita també vam poder conèixer els diferents pavellons i pistes dels que podrem fer-ne ús al llarg de l'any.

El recinte de Can Caralleu ens va agradar molt, ja que és molt gran, té molts espais i moltes opcions per si plou, fa fred o si alguna pista està ocupada. A més, els vestuaris són grans i tenim més dutxes per realitzar els hàbits d'higiene quan acabem l'activitat.

A partir del dia catorze d'octubre vam començar a realitzar la primera sessió esportiva. A l'activitat d'esport, la Jam ens

fa realitzar diferents exercicis. Per començar la sessió, fem escalfaments a la pista d'atletisme. Alguns corren, d'altres caminen, tot depenent de les nostres possibilitats. A més, també fem exercicis d'estirament quan acabem. Segons el dia, el temps i les instal·lacions que disposem, practiquem diferents esports, com ara bàsquet, futbol sala, petanca, futbol, etc.

Tots els companys de la USAP estem molt contents del canvi i, malgrat que al principi no estàvem gaire convençuts, ara pensem que ha estat molt positiu. Ens agrada molt fer esport a les instal·lacions de Can Caralleu.

-USAP matí-

Ja hem començat l'esport!
Aquest any hi ha uns quants canvis, un d'ells és l'Albert, el nou entrenador de bàsquet i la Jam, que serà la nova monitora d'esport i que des d'aquí els donem la benvinguda.

També tenim canvis en els horaris i els dies que anem a fer esport. Aquets canvis han implicat que alguns de nosaltres puguem anar els dijous a Can Çarelleu i gaudir de les seves instal·lacions, on hi ha un camp de futbol, pistes de bàsquet i, fins i tot, un pavelló cobert per si plou. Per poder fer aquesta activitat disposem de la furgoneta del Centre, la qual ens

facilita, a alguns de nosaltres, el trasllat fins a Can Caralleu.

Una de les coses que hem mantingut, a part del bàsquet, han estat les passejades que ja fèiem l'any passat i que com que van tenir tant d'èxit les hem volgut mantenir.

I per últim, seguim amb els campionats perquè ens agraden molt, ja que treballem en equip i això és molt important. En fi, uns quants canvis per seguir en forma i gaudir al mateix temps.

-STO-

El dia de la castanyada

El divendres 31 d'octubre vam celebrar la castanyada a Canigó.

El grup de SOI va començar la celebració elaborant una castanyera entre tots. Vam posar paper de diari dintre de la seva roba i ho vam enganxar amb "celo", per a crear el cos. Un globus feia de cara i li vam pintar uns ulls amb ulleres, una boca.... Vam portar entre tots la castanyera al pati i la vam seure en una cadira.

Vam decorar una taula amb productes típics de la tardor, com per exemple castanyes, moniatos, carbassa, rovellons...

Per celebrar aquest dia hi havia un dinar especial. La cuinera ens va fer sopa de carbassa, carn amb

rovellons i, de postres, moniatos. A la tarda, i després d'haver dinat, ens vam ajuntar amb el grup de la USAP i vam menjar els panallets que havíem fet nosaltres mateixos un dia abans.

La massa la vam fer amb: patata, ous, farina, sucre, xocolata, coco, pinyons, ametlles....

Per a realitzar-los, primer, vam fer amb la massa de boletes que vam decorar amb pinyons i trossets d'ametlla. Després ho vam posar al forn.

Ens van quedar molt bons i vam gaudir molt de la companyia dels nostres amics de la USAP, explicant històries de por i fent petar la xerradeta.

Borja Ramón - Mónica Chinchilla
-Usuaris SOI-

Desfilada Fashion Chic

El grup del SOI, realitzarem una desfilada amb peces de roba i complements de diferents països, anomenada "Desfilada Fashion Chic".

Ens vestirem i ens maquillarem representant els diferents països.

Dins de les diferents cultures que hem treballat, es troba Xina, Marroc, Mèxic i Escòcia.

En Escòcia es porta posada la fal·dilla escocesa, més coneguda com el kilt, amb colors vermells de quadrets.

Al Marroc es porten dos estils diferents de Burkas, un que cobreix el cos, el cap i la cara i un altre que cobreix tot el cos fins als peus. Les dones han de portar els

pantalons per sota del Burka. Al Marroc els homes porten al cap un barret anomenat tasbush o fezz.

A Xina Oriental les dones es vesteixen de geishes. Porten colors molts vius. Les dones utilitzen vestits i els homes vestit i jaqueta. A Mèxic porten vestits elegants la gent que té diners. Estan molt elaborats i els costurers triguen molt a fer-los. També s'utilitza el Tupir, que és una roba de vestir que porten al cap les dones mexicanes. El dia de la boda és de color vermell i per a cada dia, de color blanc.

Marta Lacanal - Pablo Marín
-Usuaris SOI-

Com tots recordaran, ara fa uns dos anys, en un dels articles publicats en la nostra revista "Canigó XXI" vam parlar de l'expressió "Línia blanca" per referir-nos a l'espai que dediquem a realitzar contactes i gestions amb empreses que ens poden ajudar de manera puntual, així com l'elaboració de projectes susceptibles de ser subvencionats per Entitats Públiques, Fundacions i Entitats financeres.

Dins d'aquest espai, l'any passat vam mantenir una sèrie de contactes amb Caja Navarra, els quals ens van explicar que havien promogut una iniciativa anomenada "Tu tries tu decideixes", on els seus clients tenen a la seva disposició **projectes socials** per dipositar la seva elecció. Això significa que després de consultar la informació sobre totes les opcions que es presenten, el client pot triar i de decidir quin o quins projectes donar suport, assignant un percentatge concret dels beneficis que generen els seus diners. Tot això permet que persones

que siguin clients de Caja Navarra i vulguin, per exemple, recollir la nostra tasca, ho poden fer mitjançant aquesta iniciativa, triant el projecte que nosaltres presentem.

Des de Canigó no ens ho vam pensar dues vegades i vam veure una bona oportunitat per presentar un projecte tan necessari i vital per nosaltres com és poder portar a terme la "Llar-residència" de Canigó. Projecte que portem tants anys planificant, elaborant i mantenint contacte amb diferents entitats i administracions per fer-lo viable.

Sota el nom "Necesitamos un hogar" i dins de la línia d'actuació **discapacitat, assistència, activitat i discapacitat intel·lectual** exposem a tots aquells clients de Caja Navarra que estiguin interessats en el nostre projecte, la situació actual de Canigó que fa que aquest projecte s'hagi convertit en una dels prioritats del Centre, en la qual estem treballant intensament aquests darrers anys perquè deixi de ser una il·lusió i es converteixi en una re-

alitat el més aviat possible. La veritat és que estem molt encoratjats perquè sembla que tot apunta a que així serà.

Així que només em resta donar les gràcies a entitats com ara Caja Navarra que ens ajuda que aquests projectes es converteixin

en realitat i, en definitiva, ens permet donar l'assistència i atenció que els nostres usuaris necessiten.

Yolanda Martínez
-Treballadora Social-

L'Anna es presenta

Hola a tots!
Em dic Anna i tinc disset anys. Estic treballant al taller des de Juliol. Em va agradar molt anar al Campionat de Petanca i m'agradaria tornar-hi cada any.

També m'agrada anar a piscina els divendres i a passeig els dijous.

A jardineria rego i estic aprenent a escombrar.

Al taller treballo amb dos colors i de vegades amb un.

A Canigó tinc molts amics i m'estimen molt. Són els millors amics.

Ho passo molt bé perquè sé que no estic sola.

M'he disfressat de dona índia casada i he ballat molt.

Anna Julbe
-Usuària STO-

Us desitgem un bon Nadal

Col·laboren:

